

Sygn. akt: **X K 680/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 17 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy - G. P. w G. X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Magdalena Barska

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniach 16 października 2018 roku i 13 grudnia 2018 roku na rozprawie

sprawy **P. G.**, syna M. i B., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 lipca 2017 roku w G., dokonał uszkodzenia ciała swojego ojca M. G. (1) poprzez przewrócenie, uderzenie butelką i kopanie po całym ciele, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń różnych okolic ciała oraz złamania prawych wyrostków poprzecznych kręgów lędźwiowych L 1-L3, złamania kości w okolicy lewego stawu skokowego: kostki bocznej oraz prawdopodobnie części bocznej końca dystalnego kości piszczelowej, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na czas przekraczający siedem dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, który kwalifikuje jako przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 157 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej w punkcie I (pierwszym) kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. P. S. kwotę 841,32 zł (osiemset czterdzieści jeden złotych 32/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, wraz z podatkiem VAT;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 1 i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt X K 680/18

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynów przypisanych oskarżonemu, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych kwestii.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, że oskarżony P. G. dopuścił się zarzucanego mu oskarżeniem czynu. Oskarżony poprzez przewrócenie, uderzenie butelką i kopanie po całym ciele spowodował u M. G. (2) obrażenia różnych okolic ciała oraz złamanie prawych wyrostków poprzecznych kręgów lędźwiowych L1-L3, złamanie kości w okolicy lewego stawu skokowego: kostki bocznej oraz prawdopodobnie części bocznej końca dystalnego kości piszczelowej, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na czas przekraczający siedem dni. Tym samym oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k.

Jednocześnie Sąd zważył, że P. G. w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, co potwierdziły wnioski opinii sądowo – psychiatrycznej.

Dlatego czyn popełniony przez P. G. należało zakwalifikować z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę zważył na dobro, jakie swoim postępowaniem naruszył P. G.. W ocenie Sądu okolicznością obciążającą oskarżonego był fakt, że działał on przeciwko osobie najbliższej, z którą wspólnie zamieszkuje. Nadto, nie uderzył jednokrotnie swojego ojca, ale wykorzystując swoją przewagę (wiek, siłę, nietrzeźwość ojca) kopał go po całym ciele. W czasie zdarzenia oskarżony był pod wpływem alkoholu, przy czym jako osoba dorosła zna on konsekwencje spożywania alkoholu w takich ilościach (jak wskazał było to 7 piw) i wiedząc, że będąc pod wpływem alkoholu staje się agresywny, powinien powstrzymać się od jego spożywania. Nadto, oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwa popełnione w stanie nietrzeźwości. Na korzyść oskarżonego przemawiało natomiast to, że czynu dokonał w związku z awanturą, nie był prowodyrem tego zdarzenia, zaś jak wynika z zeznań świadka M. W., funkcjonariusza policji, do podobnych zdarzeń pomiędzy stronami dochodziło już wcześniej, przy czym zdarzało się również, że to ojciec był agresywny wobec oskarżonego. Sąd wziął również pod uwagę postawę oskarżonego przyjętą po popełnieniu czynu zabronionego, tj. jego przyznanie się do winy, jak i to, że oskarżony od dłuższego czasu nie spożywa alkoholu, odbył terapię i zamierza ją kontynuować. Nie bez znaczenia była również postawa pokrzywdzonego, który wskazał, że pojednał się z synem i nie chce jego karania.

Istotne jest również, że P. G. w czasie popełnienia czynu zabronionego na szkodę swojego ojca miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Zgodnie z treścią art. 31 § 2 k.k. w takim przypadku sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Czyn z art. 157 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k., Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisane mu przestępstwo będzie kara roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w niniejszym przypadku zastosowanie innej kary niż kary pozbawienia wolności, nie przyniosłoby zamierzonych rezultatów.

Jednocześnie, mając na uwadze okoliczności osobiste oskarżonego, przede wszystkim zaś to, że mimo uprzedniej karalności nie był uprzednio karany na karę pozbawienia wolności, jak również, że ma małe dziecko, zmienił swoje zachowanie, przeprosił ojca i obecnie żyje z nim zgodnie, jak również ze względu na stan zdrowia matki oskarżonego i to, że oskarżony się nią opiekuje, Sąd doszedł do przekonania, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby nadmiernie dotkliwe w obecnej sytuacji życiowej P. G.. W ocenie Sądu zaistniały podstawy do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia

wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym również okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.). Skoro oskarżony zadeklarował, że zamierza podjąć leczenie odwykowe, wyraził skruchę i dostrzegł nieprawidłowość swojego wcześniejszego postępowania, a przede wszystkim pojednał się z ojcem, który przyjął przeprosiny, zasadne jest zdaniem Sądu ustalenie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu właściwe było na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowe zawieszenie oskarżonemu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, określając przy tym długość okresu próby na okres 3 lat. Oskarżony wyrokiem został zobowiązany na mocy wskazanych w orzeczeniu artykułów do informowania sądu o przebiegu próby oraz oddany pod dozór kuratora w okresie próby. Ma to dodatkowo wzmocnić kontrolę nad oskarżonym i pozwolić na zweryfikowanie prognozy co do sposobu postępowania P. G., stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia o orzeczeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W toku postępowania oskarżonemu wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adw. P. S., który reprezentował go przed Sądem, należało więc przyznać mu stosowne wynagrodzenie za świadczoną pomoc prawną. Dlatego Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 841,32 złotych wliczając w to podatek VAT.

Sąd orzekł również o kosztach postępowania i na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. W tym zakresie Sąd miał na uwadze, że P. G. w związku z sytuacją osobistą ma ograniczone możliwości zarobkowe i nie jest w stanie ponieść w/w kosztów.

SSR Adrianna Kłosowska